

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5175/2022-37

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Ana Ćurković Dražić u pravnoj stvari tužitelja GOGIĆ STJEPAN, Lučko, Stupnički Obrež, Stupničkoobreška 14G, OIB: 57217003370, kojeg zastupa Matko Novinc, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika Porsche mobiliti društvo s ograničenom odgovornošću za usluge, OIB: 36514183925, iz Zagreba, Ulica Velimira Škorpika 21, kojeg zastupa Odvjetničko društvo Stefanović, Krvavica, Bulić i Pletikosa, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti ugovora i isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene dana 16. ožujka 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da su nišetne odredbe čl. 2. i čl. 3. Ugovora o kreditu br. 00461 od dana 07.05.2007.g. koji su sklopili tužitelj Gogić Stjepan, Lučko, Stupnički Obrež, Stupničkoobreška 14G, OIB: 57217003370, kao korisnik kredita i tuženik PORSCHE MOBILITI d.o.o., Ulica Velimira Škorpika 21, Zagreb, OIB 36514183925 kao kreditor, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II Nalaže se tuženiku PORSCHE MOBILITI d.o.o., OIB 36514183925 isplatiti tužitelju Gogić Stjepanu, OIB: 57217003370 u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe iznos od 3.819,05 € zajedno sa zakonskim zateznim kamatama sukladno ZOO i Zakonu o zateznim kamatama koje teku:

Na iznos od 68,82 EUR od 01.06.2007. godine,
- Na iznos od 3,01 EUR od 01.09.2007. godine,
- Na iznos od 0,31 EUR od 03.10.2007. godine,
- Na iznos od 1,95 EUR od 29.01.2008. godine,
- Na iznos od 6,01 EUR od 16.04.2008. godine,
- Na iznos od 3,49 EUR od 16.04.2008. godine,
- Na iznos od 12,94 EUR od 10.06.2008. godine,
- Na iznos od 6,06 EUR od 31.07.2008. godine,
- Na iznos od 2,29 EUR od 13.08.2008. godine,
- Na iznos od 3,51 EUR od 13.08.2008. godine,
- Na iznos od 3,92 EUR od 09.12.2008. godine,
- Na iznos od 14,11 EUR od 29.01.2009. godine,
- Na iznos od 18,92 EUR od 29.01.2009. godine,
- Na iznos od 7,85 EUR od 29.01.2009. godine,

- Na iznos od 35,57 EUR od 04.02.2009. godine,
- Na iznos od 37,72 EUR od 11.06.2009. godine,
- Na iznos od 26,03 EUR od 08.07.2009. godine,
- Na iznos od 29,38 EUR od 10.07.2009. godine,
- Na iznos od 30,47 EUR od 21.07.2009. godine,
- Na iznos od 25,16 EUR od 28.07.2009. godine,
- Na iznos od 24,68 EUR od 24.09.2010. godine,
- Na iznos od 26,04 EUR od 24.09.2010. godine,
- Na iznos od 24,22 EUR od 24.09.2010. godine,
- Na iznos od 21,45 EUR od 15.10.2010. godine,
- Na iznos od 27,03 EUR od 18.12.2010. godine,
- Na iznos od 11,88 EUR od 01.01.2011. godine,
- Na iznos od 31,75 EUR od 04.01.2011. godine,
- Na iznos od 34,01 EUR od 13.01.2011. godine,
- Na iznos od 35,83 EUR od 15.01.2011. godine,
- Na iznos od 39,41 EUR od 15.01.2011. godine,
- Na iznos od 46,03 EUR od 15.01.2011. godine,
- Na iznos od 50,53 EUR od 15.01.2011. godine,
- Na iznos od 57,63 EUR od 15.01.2011. godine,
- Na iznos od 61,68 EUR od 15.01.2011. godine,
- Na iznos od 67,27 EUR od 15.01.2011. godine,
- Na iznos od 65,20 EUR od 15.01.2011. godine,
- Na iznos od 68,28 EUR od 15.01.2011. godine,
- Na iznos od 83,34 EUR od 09.03.2011. godine,
- Na iznos od 86,29 EUR od 13.05.2011. godine,
- Na iznos od 81,85 EUR od 13.05.2011. godine,
- Na iznos od 89,36 EUR od 12.07.2011. godine,
- Na iznos od 80,16 EUR od 30.07.2011. godine,
- Na iznos od 89,03 EUR od 30.07.2011. godine,
- Na iznos od 103,64 EUR od 13.10.2011. godine,
- Na iznos od 125,09 EUR od 15.10.2011. godine,
- Na iznos od 139,47 EUR od 30.11.2011. godine,
- Na iznos od 112,74 EUR od 10.12.2011. godine,
- Na iznos od 103,08 EUR od 30.12.2011. godine,
- Na iznos od 103,20 EUR od 27.01.2012. godine,
- Na iznos od 110,38 EUR od 18.02.2012. godine,
- Na iznos od 116,87 EUR od 20.03.2012. godine,
- Na iznos od 116,87 EUR od 17.04.2012. godine,
- Na iznos od 115,38 EUR od 19.06.2012. godine,
- Na iznos od 114,29 EUR od 17.07.2012. godine,
- Na iznos od 117,99 EUR od 01.08.2012. godine,
- Na iznos od 118,27 EUR od 24.08.2012. godine,
- Na iznos od 115,45 EUR od 25.09.2012. godine,
- Na iznos od 113,37 EUR od 13.10.2012. godine,
- Na iznos od 105,74 EUR od 09.11.2012. godine,
- Na iznos od 115,20 EUR od 14.12.2012. godine,
- Na iznos od 116,37 EUR od 22.12.2012. godine,
- Na iznos od 115,34 EUR od 13.02.2013. godine,
- Na iznos od 104,16 EUR od 16.05.2013. godine, po stopi koja se do 31. srpnja 2015. određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. određuje se, za svako

polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. određuje se, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III Odbija se tužitelj sa ostatkom zahtjeva u iznosu od 1.499,44 € sa zateznom kamatom;

- Na iznos od 109,33 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 110,31 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 116,20 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 103,50 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 104,37 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 96,59 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 98,30 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 100,01 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 101,74 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 103,47 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 105,21 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 106,96 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 108,71 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 23,08 EUR od 01.10.2013. godine,
- Na iznos od 110,94 EUR od 11.11.2014. godine.

IV Nalaže se tuženiku Porsche mobiliti d.o.o., Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 21, OIB: 36514183925, da tužitelju nadoknadi parnični trošak u iznosu od 2.163,54 €, sa zateznim kamatama koje teku od dana objave presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

I riješio je

Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva učinjena podneskom tužitelja od 05.03.2025.

Obrazloženje

1. Nije među strankama sporno da je tužitelj s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 00461 od dana 07.05.2007.g. na iznos od 32.421,73 CHF. Navedeni kredit isplaćen je tužitelju dana 09.05.2007. godine. Tužitelj je sklopio predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača te je svrha ugovora bila financiranje troškova kupnje vozila za osobne potrebe tužitelja i to Seat Leon 1,6 MPI Stylance. Nije sporno da je ugovor raskinut 07.05.2013., na koji dan je preostala obveza tužitelja iznosila 40.544,60 kn.

2. Ugovorom o kreditu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 32.421,73 CHF obračunate prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF na dan plaćanja. Tužitelj se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Ugovorne strane ugovorile su kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF vrijedećem na dan plaćanja. Prvi anuitet je ugovoren u iznosu od 471,10 CHF. U trenutku isplate kredita dana 09.05.2007. godine tečaj CHF prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF u odnosu na Kunu iznosio je 4,497970 Kn za 1 CHF.

3. Tužitelj smatra da je na taj način ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

4. Nastavno, tužitelj ističe da je tuženik u ugovoru o kreditu koristio takve ugovorne odredbe koje su bile lako uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, te su stvorile znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Također, tuženik u fazi pregovaranja i općenitog komuniciranja s tužiteljem kao potrošačem nije tužitelju dao sve potrebne informacije, a na temelju kojih bi prosječno informirani potrošač mogao razumjeti značaj i posljedice ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u ugovorima o kreditu i sve rizike koje takve ugovorne odredbe nose. Tuženik prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustio informirati tužitelja o općem riziku vezanu za valutnu klauzulu, te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, što sve ugovorne odredbe o promjenjivoj valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo čini nepoštenim, pa samim time i ništetnim.

5. Postupanje ovdje tuženika prilikom zaključivanja predmetnog ugovora bilo istovjetno postupanju tuženih banaka u predmetu Potrošač utvrđene u presudi Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-14101/2012 od 04. srpnja 2013. godine kao i presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine.

6. U vrijeme sklapanja pravnog posla između tužitelja i tuženika na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03). Prema odredbi čl. 3. st. 1. navedenog Zakona, Potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S obzirom da je tužitelj kao fizička osoba sklopio Ugovor o kreditu sa tuženikom i to radi kupnje vozila koje mu je bilo potrebno u privatne svrhe, to isti ima svojstvo potrošača. Tuženik u vrijeme sklapanja Ugovora sa tužiteljem nije imao svojstvo banke pa stoga navedeni Ugovor nije ugovor o kreditu u smislu odredbe čl. 1021. ZOO-a, isti po svojoj pravnoj prirodi predstavlja ugovor o zajmu.

7. Prema odredbi čl. 56. ZJP-a ugovorom o potrošačkom zajmu obvezuje se zajmodavac da potrošaču stavi na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Zajmodavac je svaka osoba ili skupina osoba koja u okviru svoje

djelatnosti ili svoga zanimanja sklapa s potrošačima ugovore o zajmu. Za potrebe ovoga Zakona, zajmodavac se smatra trgovcem.

8. Prema odredbi čl. 81. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Prema odredbi čl. 83. ZZP-a prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Prema odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

10. Odredba čl. 81. ZZP-a temelji se na Direktivi Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Službeni list EZ 1993. L95/29; dalje u tekstu: Direktiva 93/13). Prema čl. 3. st. 2. Direktive 93/13 smatra se da odredba nije individualno stipulirana ako ju je unaprijed formulirao trgovac i ako potrošač nije mogao utjecati na njen sadržaj; čak ako je potrošač i mogao pregovarati o sadržaju određene odredbe, ali stvarno nije na njen sadržaj utjecao, tj. nije ga promijenio, ugovorna odredba smatra jednostrano određenom.

11. Kako je predmetni Ugovor o kreditu bio unaprijed formuliran od strane tuženika, u smislu naprijed citirane odredbe čl. 81. ZZP-a smatra se da se o prijemnim odredbama nije pojedinačno pregovaralo.

12. Tuženik prije sklapanja Ugovora nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tog Ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Takve ugovorne odredbe iz Ugovora o kreditu su stoga bile lako uočljive i jasne, međutim, nisu bile razumljive. Stoga se u konkretnom slučaju ne može primijeniti odredba čl. 84. ZZP te navedene odredbe podliježu testu poštenosti.

13. Nesporno je kako tužitelj nije bio uredni platiša, ali navedeno je utvrdio i vještak i temeljem takvog činjeničnog stanja i uvida u dokumentaciju dostavio je nalaz i mišljenje.

14. Nakon izvršenog financijskog vještačenja, tužitelj podneskom od 05.03.2025. predlaže da sud utvrdi ništetnima odredbe čl. 2. i čl. 3. predmetnog Ugovora, te naloži tuženiku tužitelju vratiti preplaćenih 5.318,49 EUR sve u obrocima sa zateznim kamatama i troškom postupka.

15. Tuženik se prije svega ističe prigovor zastare i prigovor nedostatka aktivne legitimacije navodeći kako tužitelj nije pretrpio nikakvu štetu.

16. U cijelosti osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva, poziva se na čl 53. trenutno važećeg ZZP-a, koja ne dopušta ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. U konkretnom slučaju, radi se o ugovoru, kratkoročnom kreditu koji je sklopljen u vremenu kada je pitanje valute CHF već bilo općepoznato.

17. Tuženik ističe recentnu praksu Suda EU koji u odluci Andrić (C-186/2016) navodi:

„Članak 3. Stavak.1 Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se nepoštenost ugovorne odredbe treba ocijeniti s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, uzimajući u obzir sve okolnosti za koje je pružatelj usluga mogao znati u to vrijeme i koje su mogle utjecati na naknadno izvršenje spomenutog ugovora. Ne može se od tuženika očekivati da klijenta informira o nečemu o čemu ni sam nema saznanja, kao što je budući smjer kretanja tečaja.

18. Ističe kako je valutna klauzula izrijekom dopuštena i legitimna ugovorna odredba, nakon što je valjana ugovorena, valutna klauzula ne može postati ništetnom zbog kretanja tečaja kune prema stranoj valuti tijekom trajanja ugovornog odnosa, Zakon o potrošačkom kreditiranju ne primjenjuje se na već otplaćene kredite, tvrdi da je tužitelju bilo ponuđeno i sklapanje Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u eurima i da je tužitelj odabrao kredit s valutnom klauzulom u CHF, navodi da je tužitelj imao mogućnost pregovaranja, tuženik tvrdi da sve ugovore u okviru svog poslovanja sklapa u dobroj vjeri, ističe da nije dioničko društvo i da nema vlastiti kapital te da nije bio stranka u postupku pokrenutom temeljem tužbe udruge Potrošač. Tuženik ne samo da nije bio tužen kolektivnom tužbom udruge Potrošač, već uopće nije banka niti pripada bankarskom sektoru.

19. Dodatno, ukazuje sudu kako je tužitelj bio neuredan platiša te je njegov kredit otplatilo i zatvorilo osiguravajuće društvo CROATIA OSIGURANJE d.d. Dakle, kada bi se eventualno i utvrdilo da je riječ o nepoštenoj odredbi, CROATIA OSIGURANJE d.d. bi eventualno bilo aktivno legitimirano u ovom postupku, a svakako ne tužitelj.

20. Tuženik je temeljem police osiguranja postavio odštetni zahtjev prema Croatia osiguranju d.d. za isplatom dugovanih iznosa (dokaz u privitku) na iznos od 40.265,83 kn, a priznato mu je pravo na isplatu iznosa od 37.322,39 kn (za broj ugovora 00461) temeljem koje uplate od 27.09.2013. je izvršena uplata odštete po istom ugovoru.

21. Nakon izvršenog financijskog vještačenja, stavlja prigovor na isti te navodi da je predmetni ugovor prekinut s danom 30.09.2013. godine nakon neplaćena 3 obroka, izvršen je obračun prema osiguravatelju na dan 05.07.2013., na koji dan je po računima za neplaćene rate tužitelj bio dužan 11.994,70 kn, (obroci 75, 76 i 77 koje tužitelj nije podmirio) te je ugovor raskinut. Također, iz dokumentacije je vidljivo da je tuženik stornirao obroke 75, 76 i 77, dok je obroke 71, 72 i 73, kao i dio obroka 70 u potpunosti podmirio osiguratelj Croatia osiguranje d.d. Dug po konačnom obračunu je isplatilo Croatia osiguranje d.d., samo manji iznos od 1.471,72 kn je platio tužitelj, dok je dug u iznosu od 1.471,72 kn otpisan (zatvaranje ugovora) te stoga niti taj iznos tužitelj nije platio. Stoga se tuženik u ovom dijelu protivi nalazu vještaka, navodeći da tužitelj ne može pretrpjeti štetu za obroke koje nije ni platio, predlaže tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troška.

22. U dokaznom postupku izvršen je uvid zahtjev za zaključenje ugovora (list 126), u Ugovor o kreditu (list 10-14, 130-135), sporazum radi osiguranja (list 127-129) suglasnost o zapljeni plaće (list 99), plan otplate (list 17-21, 63-65), kartica po kreditu (list 22-33, 67-86, 271-302), konto kartica (list 267-268), opomene (list 165-174) obavijest o raskidu ugovora od 05.07.2013.(list 87), zahtjev za isplatu štete (list 53), primopredajni zapisnik o isplati odštete (list 55- 61) izjavu o ustupu prava osiguratelju (list 45-48) saslušan je tužitelj (list 236), te je provedeno financijsko vještačenje po vještaku Branka Lukačević Gregić (list 242-251), izvršio uvid u potvrdu Croatia osiguranje dd od 06.02.26. (list 543). Tuženik je odustao od dokaznog prijedloga da se kao svjedok sasluša Mario Perković, u spis je dostavio njegovu pisanu izjavu, te temeljem čl 7 i 219 ZPP ocijenio da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

23. Pisanu izjavu svjedoka Mario Perković (službenik tuženika) sud nije uzeo u obzir zbog načela neposrednosti u izvođenju dokaza (čl 5 i 7 ZPP)

24. Predmet postupka je postupanje tuženika prilikom zaključenja ugovora o kreditu u CHF valuti; da li propuštanje tuženika informirati tužitelja o svim parametrima bitnim za donošenjem odluke rezultira ništetnošću odredbe o CHF valutnoj klauzuli i posljedično da li je tuženik stekao bez osnove iznose koji se potražuju tužbom.

25. Budući da tuženik nije bio banka, bez obzira na to što je u ugovoru naznačeno da se radi o ugovoru o kreditu, isti sadržajno predstavlja ugovor o zajmu u smislu čl. 1021. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22.,156/22. i 155/03. dalje: ZOO).

26. Sporna je dopuštenost preinake tužbe nakon izvršenog vještačenja. Sud je preinaku dopustio kao iznimku, primjenjujući čl 190. st. 2. ZPP-a zaključivši da tužitelj bez svoje krivnje nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, a što je sukladno zaključku sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-162/2021 od 26. studenoga 2021. , jer je preinaka učinjena nakon izvršenog vještačenja.

27. Među strankama je sporno jesu li ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli nepoštene i ništetne. Isto tako, sporna je aktivna legitimacija tužitelja obzirom na raskid ugovora, visina zahtjeva, i je li nastupila zastara zahtjeva za isplatu.

28. Neosnovan je istaknuti prigovor zastare. Naime, prema odredbi čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, dok zahtjev za isplatu tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina prema odredbi čl. 255. ZOO-a. Kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi (pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020., broj Su-IV-47/20), odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude jer je ovom presudom odlučeno i o pitanju ništetnosti odredaba Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli i naknadi za troškove zaključenja kredita, to zastarni rok propisan čl. 225. ZOO od pet godina nije protekao (tako i Županijski sud u Osijeku, u presudi broj GŽ-1996/19 od 14. rujna 2020.).

29. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni zajam ugovoren radi kupnje osobnog vozila koje koristi isključivo za osobne potrebe 2007. U auto salonu je izabrao

automobil i pitao za način financiranja. Rekli su mu da imaju kredit sa tvrtkom tuženika. Nije se raspitivao po drugim bankama i tvrtkama, prvo je tražio leasing, to mu nije odobreno i ostalo je nakon toga obični auto kredit. Najprije je tražio kredit u eurima, međutim to mu nije odobreno, ponuđeni su mu CHF, a budući da mu se auto svidio, odlučio je prihvatiti uvjete. Sve papire je pripremila auto kuća. Nije bio u tvrtki tuženika. Kad je sve bilo gotovo samo su ga poslali u javnobilježnički ured. Bilo mu je jasno da mogu biti razlike u rati male u odnosu na tečaj, međutim da će biti tolike razlike to nije mogao znati. Nisu mu objasnili što utječe na promjenu kamate. Rata je ostala ista samo prvih 6 mjeseci, a onda je počela naglo rasti. Tražio je rekapitulaciju kredita da mu se smanji rata, ali mu nisu odobrili. očekivao da će biti tolika promjena u valutu, 50, 70% viša rata.

30. Sud je prihvatio iskaz tužitelja kao vjerodostojan i istinit jer je iskazivao uvjerljivo i životno logično, a njegov iskaz nije doveden u sumnju drugim izvedenim dokazima.

31. Prigovor nedostatka aktivne legitimacije nije osnovan. Iz predmetnog ugovora i drugih izvedenih dokaza proizlazi da je tužitelj sklopio ugovor kao korisnik kredita, da je on koristio sredstva dobivenog zajma te da je on zajam i vratio. Nadalje, iz sadržaja ugovora i iskaza tužitelja proizlazi da se radi o potrošačkom ugovoru budući da je tužitelj ugovor zaključio kao fizička osoba i da je sredstva zajma koristio za kupnju vozila koje koristi isključivo za osobne potrebe. Tužitelj je stoga kao potrošač aktivno legitimiran u ovom sporu.

32. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o zajmu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07 – dalje: ZZP), a odredbom čl. 3. st. 1. propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja.

33. Člankom 96. Zakona o zaštiti potrošača propisano je da: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. (3) Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

34. Iz iskaza tužitelja, ali i iz sadržaja samog ugovora, proizlazi da je odredbe ugovora formulirao tuženik i da se radi o tipskom ugovoru koji je sastavljen prema unaprijed pripremljenom obrascu. Tuženik u ovom postupku nije dokazao suprotno.

35. Sukladno čl. 96. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača, kada je ugovornu odredbu formulirao trgovac presumira se da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj. Sukladno čl. 96. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača, na tuženiku je bio teret dokazivanja da je njegov prednik s tužiteljicom

pojedinačno pregovarao o spornim odredbama ugovora. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je tužitelj pojedinačno pregovarao o pojedinim odredbama ugovora.

36. Odredbom čl. 295. ZOO propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

37. Odredba čl. 81. ZZP temelji se na Direktivi Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Službeni list EZ 1993. L95/29; dalje u tekstu: Direktiva 91/13).

38. Prema čl. 3. st. 2. Direktive 93/13 smatra se da odredba nije individualno stipulirana ako ju je unaprijed formulirao trgovac i ako potrošač nije mogao utjecati na njen sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranih standardnih ugovora, a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj odredbi individualno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Dakle, iz polja primjene ove Direktive isključene su klauzule o kojima se pojedinačno pregovaralo. Ovo pravilo u svjetlu ostalih odredaba i cilja Direktive 93/13 tumači se restriktivno, na način da se, čak ako je potrošač i mogao pregovarati o sadržaju određene odredbe, ali stvarno nije na njen sadržaj utjecao, tj. nije ga promijenio, ugovorna odredba smatra jednostrano određenom.

39. Tuženik prije sklapanja Ugovora nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tog Ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Takve ugovorne odredbe iz Ugovora o kreditu su stoga bile lako uočljive i jasne, međutim, nisu bile razumljive. Stoga se u konkretnom slučaju ne može primijeniti odredba čl. 84. ZZP te navedene odredbe podliježu testu poštenosti. Naime, zahtjev prema kojem ugovorna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena obvezuje tuženika da korisnicima zajma pruži dovoljno informacija kako bi mogli donositi razborite i informirane odluke.

40. U tom pogledu taj zahtjev znači da ugovornu odredbu o riziku promjene tečaja potrošač može razumjeti na formalnoj i gramatičkoj razini, ali također u pogledu njezina konkretnog dosega, u smislu da prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može ne samo znati za mogućnost deprecijacije nacionalne valute u odnosu na stranu valutu u kojoj je kredit izražen, već da može i procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze. Konkretno, korisnik kredita mora, s jedne strane, biti jasno obaviješten o činjenici da se, sklapajući ugovor o kreditu u stranoj valuti, izlaže tečajnom riziku koji će gospodarski teško moći snositi u slučaju pada vrijednosti valute u kojoj ostvaruje svoj dohodak, u odnosu na stranu valutu u kojoj je nominiran zajam. S druge strane, pružatelj usluge mora iznijeti moguće promjene deviznog tečaja i rizike svojstvene uzimanju zajma u stranoj valuti (vidjeti u tom smislu presudu od 20. rujna 2017., Andriucic i dr., C 186/16, EU:C:2017:703, t. 50.).

41. Kako je u konkretnom slučaju Ugovor o kreditu bio unaprijed formuliran od strane tuženika, u smislu naprijed citirane odredbe čl. 81. ZZP smatra se da se o prijepornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo. U situaciji kada se radi o

unaprijed formuliranom ugovoru od strane tuženika, ne može se ugovor tumačiti na štetu tužitelja radi činjenice što isti nije pročitao, jer je na tuženiku teret dokazivanja da se o pojedinoj ugovornoj odredbi unaprijed pregovaralo, pri čemu bi bio dužan dokazati da su stranke o spornoj odredbi doista pregovarale, što tuženik u postupku ničim nije dokazao niti je u tom pravcu predlagao izvođenje dokaza.

42. Slijedom svega navedenoga, sud je zaključio da se o spornoj odredbi ugovora (valutna klauzula) nije niti moglo pojedinačno pregovarati jer se radi o tipskom ugovoru koji je unaprijed sastavljen i pripremljen od strane tuženika kao trgovca.

43. Prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču mora biti ne samo gramatički razumljiva već da može shvatiti njezin smisao i sve njezine posljedice.

44. Dakle, tuženik je bio dužan tužitelju na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu o valutnoj klauzuli ne samo na način da općenito shvati značenje valutne klauzule, odnosno da njegova obveza ovisi o kretanju tečaja CHF, već da konkretno može predvidjeti sve posljedice koje iz toga proizlaze, posebno imajući u vidu specifičnosti valute uz koju je vezana njegova obveza. Tužitelj u trenutku sklapanja ugovora nije bio u potpunosti informiran o mogućnosti promjene tečaja i rizicima ugovaranja valutne klauzule u CHF. Isto tako, tuženik je bio dužan objasniti strukturu troškova zaključenja ugovora, od čega se konkretno ti troškovi sastoje i zbog čega je dužan podmiriti troškove upravo u naznačenom iznosu.

45. Budući da o spornim ugovornim odredbama tužitelj nije mogao pregovarati s tuženikom, to je za posljedicu imalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača.

46. Slijedom svega navedenoga, sud je zaključio da su sporne odredbe ugovora nepoštene i ništetne. Budući da to u konkretnom slučaju ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora, ugovor je djelomično ništetan u smislu čl. 324. st. 1. ZOO te isti u tom dijelu nema pravni učinak.

47. Sukladno članku 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio temeljem pravne osnove koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na povrat iznosa koje je preplatio zbog rasta tečaja CHF te na povrat iznosa koji mu je naplaćen na ime troškova zaključenja ugovora.

48. Iz nalaza i mišljenja vještaka financijske struke Branka Lukačević Gregić proizlazi

-da su se uplaćeni iznosi po pojedinim mjesecima razlikovali od bruto mjesečnih kreditnih obroka obračunatih po tečaju CHF u odnosu na HRK na dan plaćanja te da datumi uplata odstupaju od datuma dospijeca (čl. 6. Ugovora – Povrat kredita). Razlika između obračunatih i uplaćenih mjesečnih obroka kredita iznosi 1.000,12 € / 7.535,43 HRK; toliko je tužitelj (po Pregledu uplata po kreditu) manje uplatio u odnosu na obračunate bruto mjesečne obroke kredita po tečaju za CHF važećem na dan plaćanja kroz otplatni period.

Napominje da je u izračunu pozitivnih tečajnih razlika, radi točnosti izračuna, koristila stvarno uplaćene iznose mjesečnih kreditnih obroka.

U razdoblju otplate kredita u CHF, pod pretpostavkom da se primjenjivao ugovoreni tečaj za CHF koji je bio poznat na dan isplate kredita (09.05.2007.g.), nastala je pozitivna tečajna razlika između stvarno uplaćenih iznosa mjesečnih obroka kredita i iznosa bruto mjesečnih obroka kredita obračunatih po početnom tečaju CHF u odnosu na HRK u ukupnom iznosu od 5.318,49 EUR / 40.071,79 HRK.

49. Nije sporno da je tuženik tužitelju poslao obavijest o raskidu ugovora (neredovito plaćanje) od 05.07.2013., na koji dan je preostala obveza tužitelja iznosila 40.544,60 kn.

50. Tuženik prigovara visini zahtjeva, navodeći da tužitelj nije redovito plaćao kredit, zbog čega je ugovor raskinut 05.07.2013, te je temeljem police osiguranja postavio odštetni zahtjev prema Croatia osiguranju d.d. za isplatom dugovanih iznosa (dokaz u privitku) na iznos od 40.265,83 kn, a priznato mu je pravo na isplatu iznosa od 37.322,39 kn (u izvodu niže vidljiv je broj ugovora 00461) temeljem koje uplate od 27.09.2013. je izvršena uplata odštete po istom ugovoru. Manji iznos od 1.471,72 kn je platio tužitelj, dok je dug u iznosu od 1.471,72 kn otpisan (zatvaranje ugovora) te stoga niti taj iznos tužitelj nije platio.

51. Iz potvrde Croatia osiguranje dd od 06.02.26. (list 543) proizlazi međutim da je tužitelj podmirio dug osiguravatelju tuženika koji je nastao neredovitim plaćanjem kredita.

52. Razvidno je i iz nalaza vještaka Branke Lukačević Gregić da je iznos knjižen kao uplate nakon 27.09.2013. (1.499,44 €) dospio 01.10.2013. (odmah nakon uplate Croatia osiguranje dd) . Iz potvrde Croatia osiguranje dd od 06.02.26 ne proizlazi točno kada je tužitelj podmirio dug Croatia osiguranju, ali proizlazi da nije više plaćao rate ovdje tuženiku budući je ugovor o kreditu raskinut 05.07.2013.

53. Sud je prihvatio mišljenje vještaka kao stručno i objektivno jer je nalaz detaljno obrazložen, svi izračuni su pregledni i jasni, a tuženik nije predlagao da se vještak osobno poziva radi razjašnjenja.

54. Slijedom svega navedenog tuženiku je naloženo da tužitelju vrati iznose isplaćene temeljem ništetne pravne osnove, ali samo rate koje je uplatio tuženiku do raskida ugovora 05.07.2013.

55. Sud je dakle od zatraženih ukupno 5.318,49 EUR koliko iznose razlike po nalazu vještaka odbio tužbeni zahtjev za sve iznose dospjele nakon raskida ugovora, odnosno za iznos od 1.499,44 €, jer iste nisu podmirene od strane tužitelja tuženiku, već kasnije njegovom osiguratelju. Stoga tužitelj za taj dio zahtjeva nije aktivno legitimiran, niti tuženik pasivno legitimiran . Sud je tuženiku naložio da tužitelju vrati razliku nastalu u tečaju CHF do raskida ugovora, u iznosu od 3.819,05 €. Okolnost da je u dijelu koji je dospio odnosno razlike nastale uslijed rasta tečaja CHF u odnosu na tečaj koji se primjenjivao na dan isplate zajma ukupno 5.318,49 EUR.

56. 23. Sukladno čl. 1115. ZOO kada se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate od dana stjecanja kada je stjecatelj nepošten. Tuženik je bio nepošten već u trenutku sklapanja ugovora jer je kao trgovac koji je uobičajeno sklapao istovrsne ugovore morao znati da su sporne ugovorne odredbe protivne prisilnim propisima. Stopa zatezne kamate propisana je odredbom čl. 29. st. 2. ZOO.

57. Odluka o naknadi parničnih troškova temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP u vezi s odredbom čl. 155. ZPP. Trošak zastupanja tužitelja po punomoćniku odvjetniku odmjeren je prema konačnom vps 5.318,49 EUR sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23), sukladno uspjehu u sporu od 86,00% (u cijelosti u pogledu osnove, 72% visine). Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe 100 bodova (Tbr. 7/1), podneska od 05.03.23. 100 b (Tbr. 8/1 u vezi sa Tbr. 7/1), podnesak od 25.10.23. nije priznat jer nije bio potreban za vođenje postupka, podnesak 04.03.25. 100 bodova, podn.18.08.25. 100 bodova, podn. 11.03.26. 25 bodova, ročište 04.12.23. 100 bodova, roč 16.09.24. 100 bodova, roč 13.10.25. 100 b, roč 16.03.26. 100 bodova, (Tbr. 9/1 u vezi sa Tbr. 7/1) što uvećano za pdv (Tbr. 46, dodan je trošak sudske pristojbe na presudu 158,19 €,), oduzet je postotak neuspjeha u sporu, priznat i trošak financijskog vještačenja u iznosu od 200,00 EUR , u cijelosti jer isti nije ovisio o uspjehu u sporu, ukupno je dosuđeno 2.163,54 €, uz zateznu kamatu po čl 151 st 3 ZPP.

U Zagrebu, 30. rujna 2026.

Sutkinja
Ana Ćurković Dražić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja, uz rj o pristojbi na presudu u iznosu 158,19 EUR
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-e36e5**

Kontrolni broj: **0d66b-9f8e9-fcd5a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.